

Magnus Hirschfeld (1868 -1935), slovy národních socialistů „ochránce a šířitel patologických sexuálních úchylek, svým zjevem také jedna z asi nejohavnějších židovských stvůr“.

Autor: Andrew Joyce

Letos (2021) v květnu časopis *Scientific American* otisknul článek o „Zapomenuté historii první trans kliniky na světě“. Protože jsem sám v roce 2015 pracoval na článku o židovské „sexuologii“, vůbec mě nepřekvapilo, že autor hned na úvod obdivně vypíchnul skutečnosti, že v čele této kliniky, *Institut für Sexualwissenschaft* (Institut pro sexuální výzkum) „stál židovský homosexuál“ – Magnus Hirschfeld (1868–1935). Hirschfeld byl dost možná nejvlivnějším zvrhlíkem 20. století a jeho odkaz je v současnosti natolik všeobíjající, že bych náš věk neváhal označit za uskutečnění jeho tužeb a plánů. Současná kultura je do značné míry utvářena homosexualitou, promiskuitou, transsexualitou a transvestitismem, jejichž propagaci tento podvratný zvrhlík zasvětil celý svůj život. Kdyby dnes žil, byl by Hirschfeld nesjpiš nadšený a na vrcholu blaha – plný neskrývané škodolibé radosti při pohledu na trans (tzv. drag queens) čtení „pohádek“ dětem nebo transsexuální kandidáty na guvernérské křeslo Kalifornie. Skutečně žijeme v uskutečněném snu zvrácené mysli.

Jeho vliv v sexuální sféře je natolik všudypřítomný, že při tom snadno přehlédneme fakt, že tento židovský lékařský šarlatán byl také hlasitý a novátorský „antirasista“. Ani já jsem si toho nebyl vědom, dokud mě před pár lety jistý čtenář nepoprosil, abych zrecenzoval Hirschfeldovo dílo z roku 1934 *Rassismus*. Bohužel se mi tehdy nepodařilo najít anglický překlad, a tak jsem musel odmítnout. Minulý měsíc mi ale jeden z mých přátel poslal odkaz na anglický překlad z roku 1938 z dílny dvojice komunistů, uložený na webu archive.org.

Následuje tedy recenze knihy a její zasazení do kontextu Hirschfeldova aktivismu, myšlení i politiky.

Hirschfeldova kulturní válka

Hirschfeld pocházel z rodiny židovských obchodníků a Elena Manciniová píše, že jeho židovství bylo „sociálně i politicky zásadní aspektem Hirschfeldova života“.1] Stejně jako řada dalších zakladatelů židovských intelektuálních hnutí prosazoval i Hirschfeld sociální, kulturní a politický univerzalizmus a zastával teorie sociálního a sexuálního chování, podle nichž panuje „mezi lidmi zásadní a neredukovatelná totožnost“.2] Hojně přítomným motivem jeho díla byla také nenávisť ke křesťanství, jehož kritika u něj v mnohém připomínala Freuda a Frankfurtskou školu. Podle Hirschfelda bylo křesťanství „ze své podstaty sadomasochistické náboženství, jež si libuje v bolesti asketického sebezapření“.3]

Západní civilizace se tudíž nacházela „po dvě milénia ve spárech antihedonistického excesu“, čímž se dopouštěla „psychického sebeпоškozování“.4]

Nemoc a zkaženost je tak třeba spojovat nikoliv s Židy, homosexuály a dalšími marginálními skupinami, nýbrž se západní společností. A Hirschfeldem předepsaná kúra? Sexuální hédonismus a schvalování rozšiřování „identit“ a „sexualit“. Přestože pocházel z úzce semknuté a zbožné židovské komunity, z níž převzal i neutuchající nenávisť ke křesťanství, alespoň naoko Hirschfeld prosazoval „panhumanistický“ postoj a s oblibou se označoval za „světoobčana“.

Hirschfeld se aktivně zapojoval do přímých forem politického a sociálního aktivismu s cílem rozleptat a rozbít západní sociální a sexuální zvyklosti. Byl „socialista a aktivní člen sociálně demokratické strany“.5]

Hirschfeld, podle Manciniové „kosmopolita až do morku kostí“, fakticky vytvořil první homosexuální „společenství“, počínaje Berlínem, kde se s oblibou promenoval v ženských šatech a tamními homosexuály si nechával říkat „teta Magnézie“. Hirschfeld ovšem homosexuály také organizoval, vybízel je, aby své sklony dávali otevřeně na odív a zapojili se do bujícího úsilí o „emancipaci“ pod záštitou Vědecko-humanitárního výboru, který roku 1897 vytvořil. Hirschfeld byl také jakýmsi předskokanem moderních „sluníčkářů“ (SJWs), když usiloval o podporu celebrit a vysoce postavených politiků ve svém boji za „sexuální rovnost“. Hirschfeld a jeho akolyté vytvořili záplavu knih, rukopisů, studií a pamfletů na témata spjatá se sexualitou, transvestitismem a „transgenderismem“ (tyto dva pojmy jsou mimochodem Hirschfeldovým výtvořem). Prostřednictvím výše zmíněného Výboru Hirschfeld vydal třiadvacetisvazkovou *Ročenku pro sexuálně pokročilé*, vůbec první periodikum cele věnované „studiu homosexuality“. Hirschfeldův Institut sexuální vědy se stal první klinikou genderové identity na světě, kde byly provedeny první známé transsexuální operace.

I přes vzletná označení svých výborů a periodik se Hirschfeldova práce opírala spíš o politickou argumentaci než skutečně vědecké bádání. Edward Dickson dokonce mluví o pro

jeho oblast zájmu „charakteristických neuzavřených a často spekulativních argumentech“. 6] Zatímco mnozí z raných nežidovských sexuologů se mohli opírat o zoologické vzdělání a porozumění sexuálního chování živočichů, zejména primátů, Hirschfeld tyto ryze biologické a evoluční výklady lidského sexuálního chování rezolutně odmítal. I proto se jeho metodologie nápadně podobala té Freudově – sex(u)ologie byla koncipována jako „věda“ rozhovorů s pacienty a kruhových zdůvodnění, nikoliv statistiky a empirického pozorování. Tatáž „metodologie“ se objevuje také v jeho úvahách nad otázkami rasy, jak ještě uvidíme.

Navzdory této chatrnosti užitých vědeckých metod zaznamenal Hirschfeld – hlavně díky intenzitě své osobnosti – značné úspěchy při mobilizaci velkých částí německé a evropské společnosti za věc homosexuálů pod hlavičkou Vědeckého humanitárního výboru. Stejně jako spousta dalších židovských intelektuálů totiž platil za agresivního a neúnavného agitátora. Svou neúctou ke společenským zvyklostem se stal miláčkem sociálních demokratů a zavilým nepřítelem výmarských konzervativců (Hitler o něm mluvil jako o „nejnebezpečnějším Židovi v Německu“). Na sklonku 20. let tak už i v důsledku Hirschfeldova aktivismu velká část výmarského Německa neviděla v homosexualitě medicínskou poruchu a známku degenerace, ale naopak ohromnou *cause célèbre*.

Hirschfeldův karneval zvráceností byl ukončen 6. května 1933, když na jeho Institut zaútočili nacionalističtí studenti spolu se zástupy Hitlerovy mládeže. Knihovna Institutu byla zlikvidována a její obsah posloužil jako zlatý hřeb večera při pálení knih 10. května. Mládežnické skupiny také vytvořily a rozšířily plakáty s Hirschfeldovou podobiznou a popiskem: „Ochránce a šířitel patologických sexuálních úchylek, svým zjevem také jedna z asi nejohavnějších židovských stvůr.“ Hirschfeld se ovšem už v roce 1931 vydal na mezinárodní přednáškové turné. Dožil ve francouzském exilu, kde roku 1935 nedlouho po dopsání a vydání *Rasismu* podlehl infarktu.

„Sexuální typ přebíjí ten rasový“

Hirschfeldovy rasové i sexuální teorie spojuje až naivně vyznívající dovolávání se lásky, lidské vševzájemnosti a Hirschfeldova oblíbeného „panhumanismu“. Na té nejzákladnější úrovni své teorie sexu Hirschfeld „podrýval zažitě představy, že romantická láska by měla směřovat k rozmnožování“, když se namísto toho zasazoval o přijetí homosexuálního způsobu života a hedonistického, nereproduktivního sexuálního chování jako takového.7] Klíčovým prvkem jeho teorie pak bylo rozpracování „lásky coby největší zbraně v jeho etickém a filozofickém tažení za emancipaci vztahů osob téhož pohlaví“.8]

Láska byla coby koncept v Hirschfeldových rukou proměněna ve zbraň – ve snaze ji co nejvíce vzdálit od biologických a reproduktivních impulzů jí dodal transcendentní, takřka kosmické vlastnosti. Manciniová píše: „Idea, že láska je obdařena potenciálem nejen pozvednout jednotlivce, ale také přispět k širšímu poslání lidstva, vzešla z Hirschfeldových odsudků teorie rasové hygieny a jeho apelů k panhumanismu ve snaze utišit nesnášenlivost mezi národy a rasami.“9]

Dnes se tímto jeho odkazem brodíme až po krk na každém kroku, jak prozradí i jen letmý

pohled na všudypřítomná hesla o „lásce“ coby podivné sekulární zaříkávání proti domnělému dvojímu zlu rasismu a homofobie.

Projevit „lásku“ v této podobě obnáší zaujetí okázale rozjásaného a performativně pasivního postoje k uzurpaci bělochů v našich vlastních zemích i k nekončícím požadavkům stále bizarnějších a zvrácenějších sexuálních subkultur. „Milující“ lidé postmodernity se alespoň ve svých vlastních očích morálně tyčí nad zbytkem světa, jelikož jsou otevření vůči úplně všemu – s výjimkou souhlasného přitakání bělošské identity a normální sexualitě, což jsou nesmazatelně hříchy. Rasismus, homofobie a transfobie, které lze souhrnně vymezit jako přesvědčení, že běloši by měli mít možnost žít normálně a po svém, jsou vnímány jako něco situovaného mimo sféru této zbožštěné „lásky“ a tím pádem cosi na způsob moderního kacířství.

Hirschfelda nacházíme v samotném srdci tohoto kvazi-new age nesmyslu, uzpůsobeného pro účely kulturní války. Bez velkého přehánění se jedná o naše nové náboženství, přesto však i tento člověk nejspíš musel na nějaké úrovni vědět, že navzdory této své falešně květnaté rétorice se v životech homosexuálů vyskytuje o poznání méně „lásky“ než mentálních nemocí, pederastie, promiskuity a nemocí. Při budování homosexuálního (a později i „antirasistického“) hnutí s podporou široké veřejnosti se však kladl důraz především na ideu a „pocit“. Tato strategie se výborně doplňovala se snahami o dosažení plné „židovské emancipace“. V tomto ohledu lze jen stěží překonat prozíravost a výstižnost Richarda Wagnera, který napsal:

Když jsme se pokusili emancipovat Židy, činili jsme tak spíše jako zastánci abstraktní zásady než jako konkrétního případu:... Naše zapálení pro rovná občanská práva pro Židy bylo mnohem větším dílem důsledkem obecnější ideje než jakékoliv skutečné sympatie; vždyť přes všechna ty řeči a spisky o židovské emancipaci nás každý skutečný, funkční kontakt s nimi vždy instinktivně odpuzoval.

Snadno bychom za „Židy“ mohli dosadit „homosexuály“ nebo klidně i BLM či „antirasismus“, a získat tak nezanedbatelný náhled do fungování základních psychologických procesů pohánějících současnou kulturu, Hirschfeldovu „obecnou ideu“ květnaté abstrakce lásky, kolem níž se ochotně shromažďují lidé ochotně podléhající módě a klamům. Ať už jde o gaye, transsexuály nebo mrtvé černošské kriminálníky, běloši po celém světě mnohem raději nacházejí útěchu v nějakém pozitivně znícím, morálně postulovaném principu, než aby se vydali společensky mnohem trnitější a méně příjemnou cestou konfrontace s tvrdou realitou.

Rasismus

Tolik asi Hirschfeldovým zvráceným vizím. Jak vypadá jeho text z roku 1934? *Rasismus* je zvláštní spis, který ve mně zanechal jen velice povšechný a prchavý dojem. Proto bych se rád omluvil čtenáři, který snad očekával poutavou recenzi, protože následující odstavce někdy připomínají spíš prohrabávání se smetištěm. *Rasismus* je svými 20 kapitolami bez většího logického řádu a 320 stránkami o dobrých 200 stran delší, než by bylo bývalo zdrávo a v důsledku bídne organizace se mnohdy opakuje. Hirschfeld jako by se čtenáře nesnažil ani

tak přesvědčit, jako spíše zhypnotizovat opakováním hlavních frází a postupů i v těch nezákladnějších výkladech. Pokud se překladatelům podařilo při své práci zachovat autorův styl, lze Hirschfeldův styl označit za silně úsečný a sarkastický, což může být zprvu zajímavé, brzy se však stává únavným. Jedná se o žlučovitou invektivu v knižním formátu – Hirschfeld nenáviděl národní socialisty, zejména pak rasového vědce **Hanse Günthera**. Hitler, Rosenberg i Günther se tak s monotónní pravidelností vracejí, aby posloužili jako nehybný terč pro nějaký řízný argument. Návdavkem k problematickému stylu i přístupu dílu škodí také neochota autora seriózněji se zabývat konceptem rasy. Místo toho čtenáři na 320 stránkách servíruje propagandistického předskokana moderního „globo-homo“ řádu v podobě Hirschfeldovy „sexuálně rozmanité“ panhumanistické utopie – ráje zvrhlíků. Jelikož jsem měl to štěstí číst text v digitální podobě, nemusel jsem překonávat nutkání svěřit papírový výtisk plamenům.

Úvod obstarávají plodní angličtí komunističtí překladatelé Eden a Cedar Paul. Podle očekávání zaznívá chvalozpěv na v té době už zesnulého Žida, doplněný dramatickou řečnickou otázkou: „Jak případné, že Magnus povstává z hrobu tímto dílem, jež si dává za úkol rozptýlit oblak jedovatého plynu rasismu?“ Než jsem se ale z tohoto zajímavého obratu stihnul vzpamatovat, narazil jsem na jedinou pravdivou větu celé úvodní eseje: „Nikdo by si ho jistě nespletl s Árijcem nebo Seveřanem.“

Jakkoliv pravdivé toto tvrzení je, zdá se být dosti zvláštním uvozením knihy, jež si klade za cíl vyvrácení opodstatněnosti konceptů jako Árijec nebo nordik. Na těchto hliněných nohou se tak vydáváme k samotným myšlenkám tety Magnésie.

V první kapitole knihy „Kořeny německého rasismu“ zůstává Hirschfeld nadpisu hodně dlužen. Jako by snad muži jako **Bernhard Varen** (1622–1650) a **Johann Friedrich Blumenbach** (1752–1840) vůbec neexistovali, nepředkládá Hirschfeld kompletní nástin vývoje rasového myšlení v Německu, spíš jen stručný přehled velice omezeného množství německých rasových učenců, svých skoro-současníků, kterými bytostně opovrhne. Přestože uvádí kapitolu slovy: „Jsem si jistý, že čtenář uzná můj nezaujatý a spravedlivý přístup“, Hirschfeld se záhy „odkopává“ jako komunist, když kritizuje německé rasové badatele za šíření idejí „rasové, namísto třídní války“. Hrabě **Georges Vacher de Lapouge**, jehož myšlenkami se autor nezabývá ani okrajově, je šmahem označen za „proroka rasové války“ a **Ludwig Woltmann** pak s blahosklonnou povýšeností označen za „Parsifalovi podobného čistého prostáčka“. Žlučovitých urážek místo seriózní kritiky se dočkali také **Hans Günther** za své *Rassenkunde des deutschen Volkes* (*Rasové kategorie německého národa*) a **Ludwig Ferdinand Clauss**, autor *Rasse und Seele* (*Rasa a duše*).

Následující kapitola „Arthur Gobineau a H. S. Chamberlain“ má za cíl pošpinit tyto dva průkopníky rasového myšlení a spolu s nimi také v Rusku narozeného syna francouzských rodičů **Josepha Denikera** (autor knihy *Rasy a národy světa* z roku 1900). Různí židovští aktivisté v průběhu uplynulého století rádi vykreslovali sami sebe jako domácí a původní, zatímco jakákoliv spolupráce mezi Evropany se v jejich očích okamžitě stává „cizí“, nepůvodní hrozbou. Židé tak vždy vycházejí z takovýchto hodnocení jako největší patrioti – a antisemitismus nebo rasismus dostávají nálepku „cizáckého podvracení“ domácích hodnot.

K této osvědčené praxi se rychle uchyluje také Hirschfeld, když podotýká, že „je zvláštní, že Güntherovými předchůdci nebyli Němci, ale Francouz, Angličan a Rus“. Malicherný a povrchní Hirschfeld se ani na moment nepozastavuje nad absurditou své kritiky, když mu nedochází, že v Güntherově rasovém schématu jsou mu Anglosas Chamberlain i Nordik Deniker nejbližšími možnými rasovými příbuznými, vyjma Němců samotných. Co se kritiky idejí kterékoliv z těchto myslitelů týče, nepřichází Hirschfeld s ničím solidnějším než nařčeními ze snahy rozdělovat lidstvo a onálepkování Gobineau za „misanropa“ a „asexuála“. Tento výpad mě zaujal nejen proto, že nám leccos říká o Hirschfeldových zájmech, ale také proto, že předznamenává dnešní oblíbenou urážku konzervativních mužů z řad liberálů „incel“ (*involuntary celibate - nedobrovolně bez sexu*). Intelektuální legitimita se tak jinými slovy opírá o sexuální aktivitu, což dává smysl snad jen podle logiky sexem posedlého člověka. Zaměříme-li se na opodstatněnost těchto tvrzení, Gobineau podle všeho skutečně děti neměl (mohu se ovšem mýlit), většina jeho životopisců ovšem uvádí, že byl sžírán značnými obavami, že jeho na Martiniku narozená manželka může mít vzdálené černošské předky. Gobineau, hluboce ponořený do vědy rasové posloupnosti, by jistě byl mnohem více znepokojen představou smísení svých genů s těmi africkými než sexem.

Následující dvojice kapitol se věnuje „Rase coby konceptu“ a „Árijcům a Semitům“. V první z nich se dovídáme něco málo o etymologii slova „rasa“, na což Hirschfeld navazuje jízlivou a nepříliš přesvědčivou filipikou proti přednášce Immanuela Kanta z roku 1775 *Von den verschiedenen Rassen der Menschen* (O odlišných lidských rasách). Kant se ocitá na pranýři mj. pro svou podporu ideje existence „jedn(otn)é bílé rasy“, když ve 4. kapitole Hirschfeld tvrdí že „bílá či kavkazoidní rasa neexistuje“. Na podporu tohoto smělého tvrzení si bere svého soukmenovce **Ludwiga Gumplowicze**, který „zdůrazňuje v každém ohledu nezměrně nepatrnou úlohu biologické dědičnosti a zásadní význam společenského prostředí při formování lidského chování. V pozitivním duchu pak hovoří o míšení jednotlivých ras.“

Kromě bezuzdného citačního etnického nepotismu se Hirschfeld také rád uchyluje do hájemství ryzí představitosti. Jedním z opravdu bizarních příkladů může být tvrzení, že němečtí Židé větším dílem pocházejí z jednoho starověkého teutonského kmene, jelikož „germánské kmeny v této části světa byly obráceny z pohanství k judaismu, stejně jako křesťanství. Tyto konverze vedly - nebo byly důsledkem - ke smíšeným manželstvím.“ Hirschfeldovi se musí nechat, že se toho takříkajíc nebojí: vždyť jsem z povahy své práce strávil přes deset let procházením nekonečných stohů židovských nesmyslů a přesto si myslím, že jsem dosud nenarazil na bezostyšnější a smělejší kravinu z hebrejského pera. Teta Magnézie tento úžasný intelektuální exkurz dovršuje prohlášením etnologie za „pseudovědu“ a závěrem, že „jen podvodník může vážně hovořit o Árijcích“. Odtud přechází do nečekaného a rozptylujícího výpadu proti Hitlerovi, jehož nazývá špatným nacionalistou, jelikož se vzdal svého rakouského občanství. Můžeme se důvodně domnívat, že i kdyby se Hirschfeld dožil připojení Rakouska k Německu (Anschluss), nenašel by v sobě dost poctivosti uznat chybu.

Přival nesmyslných žvástů dále zesiluje v páté kapitole „Rasa a génus“. Hned v úvodu se dozvídáme, že Goethe byl pravděpodobně Žid a „většina geniálních lidí přísluší ke smíšenému typu“. Kdo by snad pro tato smělá tvrzení očekával nějaké statistické podklady a data, bude hořce zklamán. Podobně jako ve svých pracích zabývajících se „sexualitami“ se

Hirschfeldova metodologie pohybuje skoro výlučně v hájemství historek a spekulativních, otevřených argumentů a vypomáhá si příběhy údajných osobních interakcí a pozorování, jež působí jako dosti chatrné smyšlenky. Asi nejpodivnější z Hirschfeldových postupů je přímé popírání Güntherových rasových kategorií pro bělochy za současné obrany svých představ o míšení rasových skupin s využitím právě těchto kategorií. Odmítá tak například existenci (pod)skupin jako alpínská či dinárská, jen aby o kus dál horoval za míšení rasových skupin, protože Schopenhauer, Luther i Beethoven prý pocházeli ze spojení severských a východních typů. Postulovat zároveň obě teze v jedné práci je zjevným logickým nesmyslem.

Následující trojice kapitol patří k tomu úplně nejhoršímu z celé knihy. Zabývá se povětšinou Afričany a lidmi smíšené rasy. V šesté kapitole „Odvíjí se snad hodnota člověka od barvy jeho pleti?“ Hirschfeld neříká o mnoho víc, než že odstín pleti je věcí slunění a že kdysi ve středomořském letovisku potkal tmavě opálené Švédy (kdo by snad myslel, že žertují, ať sám nahlédne do textu). V následujícím oddíle „Barevné národy“ Hirschfeld označuje černé Afričany za rovné bělochům a Pygmeje za inteligentní a mírumilovné kmény (jejich IQ se odhaduje na 53, tedy v pásmu mírné mentální retardace). V osmé kapitole „Míšenci“ Hirschfeld prohlašuje „údajná nebezpečí rasového míšení za apokryfní“.

Vědecky podložená realita ovšem jasně ukazuje, že bez pokročilé lékařské vědy by celá řada rasově smíšených dětí nepřežilo porod a umírala by při něm také řada nebělošských matek. Asijské a černošské matky například často jen s velkými obtížemi přirozenou cestou rodí děti bělošských otců, především kvůli váze dětí a velikosti jejich lebek. Jedna studie z roku 2012 ukázala, že „přítomnost rasově odlišných partnerů vykazuje vztah s vyšším rizikem negativních komplikací těhotenství, než tomu je u obou rodičů bělošských“. Studie z roku 2008 vědců ze Stanfordské univerzity zase zjistila, že „těhotné ženy ve smíšeném asijsko-bělošském páru jsou ohroženy těhotenskou cukrovkou více v porovnání s bílými páry... Podle výzkumníků tato zjištění ukazují, že Asiatky nesjíší v průměru mají užší pánev než bělošky a mají tak výraznější problémy porodit větší děti“. Rasově smíšené potomstvo navíc statisticky vykazuje vyšší míru všemožných sociálních dysfunkcí, když lidé dvojí rasy „častěji kouří a pijí, dříve mají sex a horší výsledky ve škole v důsledku dočasných vyloučení, záškoláctví a opakování ročníků“. Rasově smíšené děti též „častěji než jiné trpí depresí, zneužíváním návykových látek, problémy se spánkem a různými bolestmi“.

Podle Hirschfelda jdou ovšem „míšenci překrásní“ a nadšeně přizvukuje postřehu německého židovského fyzika Heinricha Hertze, že běloši jsou v celosvětovém měřítku menšinou a tak by mohli být na svých afrických i orientálních koloniálních území vyhlazeni:

Bílá rasa tvoří jen zlomek lidstva a barevné rasy její příslušníky početně značně převyšují... Tento kvas mezi žlutými rasami může zanedlouho vyústit až k vyhlazovací válce proti bělochům uvnitř hranic jejich zemí.

Na podporu svých představ o prospěšnosti rasového míšení si Hirschfeld vypůjčuje také dílo holandského „antirasistického“ antropologa Herberta Moense, který bělochům vyčítal „falešnou víru v naši vlastní nadřazenost“ a předpovídal „velkou rasovou válku v průběhu 20. století“. Moens, zdatný promotér vlastní práce a přesvědčený antirasista, byl ve skutečnosti

podvodník (jeho titul byl falešný), zvrhlík a pedofil, který byl v roce 1919 v Americe **odsouzen** za pořizování obscénních fotografií nahých černošských dětí pod pláštěm „antropologického bádání“. Došlo k tomu v průběhu podvodné „badatelské tour“, při níž se pokusil dokázat, že bělochům v žilách koluje „právě tolik černošské krve jako barevným“. Podvodníci, židovští soukmenovci, zvrhlíci a prznitelé dětí – o takovéto kapacity se při svém tažení za vyvrácení rasismu opíral Magnus Hirschfeld.

V deváté kapitole „Menší rasy“ se monotónní Hirschfeld znovu vrací ke Güntherovým rasovým kategoriím pro bělochy, neříká ovšem nic, co by už nezaznělo ve čtvrté a páté kapitole. V následující kapitole „Odvívá se hodnota člověka od morfologie jeho kostry?“ čelíme směsici tklivého hraní na sentimentální strunu, bezostyšné propagace **pravděpodobně podvržených** měření lebek dalšího Žida Franze Boase a naprosto směšných, jen historkami podepřených tvrzení, že fyzické rysy typicky připisované severským árijským typům se častěji vyskytují u Židů než u Němců.^{10]} V jedenácté kapitole „Mýtus krve“ Hirschfeld předstírá svou nevědomost, že když rasoví vědci počátku 20. století hovoří o „krvi“, mají na mysli přenosnou dědičnou kompozici člověka, a namísto toho je vykresluje jako mystické fantasy a poučuje čtenáře o „marnosti snu nadějí, že rozbořením krve se lze dobrat rasové příslušnosti“. Tento „marný sen“ se dnes samozřejmě stal skutečností nejen, co se týče krve – rasu lze přesně určit také z libovolné tělesné tekutiny, stejně jako z vlasů, zubů nebo kostí.

V kapitolách 12 a 13 se pak Hirschfeld vrací k látce svému srdci nejbližší – sexuální perverzii. Uvádí, že všechny lidské rasy musejí být totožné, jelikož sexuální abnormality se u nich vyskytují se stejnou četností, což se ovšem neobtěžuje doložit nějakými důkazy. (Řada kontrasemitských aktivistů včetně Hanse Günthera v minulosti tvrdila, že míra homosexuality je u Židů zřetelně vyšší než u jiných skupin, což ovšem nikdy nebylo empiricky dokázáno.) Hirschfeld opouští téma rasy a pouští se do tirád o rovnosti homosexuálů – heterosexuálů se prý „sami pokládají za ‚normální‘ jen proto, že tvoří většinu“. Posouzení normality Magnuse Hirschfelda ponechám na čtenáři, jen zopakují, že tento muž se krom jiného oblékal do ženských šatů, v kterých se následně jako Teta Magnésie promenoval po ulicích, a řídil pokus o **transplantaci dělohy do těla dánského muže se smrtelnými následky**.^{11]}

Hirschfeld v těchto kapitolách opakovaně zdůrazňuje neexistenci biologického základu rasy – na rozdíl od sexuality. Podle něj tak se homosexuálůvé „už tak rodí“ a jsou tedy na určité úrovni podmíněni svou biologii, zatímco třeba Afričané svým genetickým dědictvím nikoliv. Jak Hirschfeld říkával, „sexuální typ nepochybně přebíjí ten rasový“. Nemohli bychom takto popsat i soudobou filozofii? Víra v rasu je vysmívána a opovrhována, zatímco homosexuálůvé a transsexuálůvé jsou velebeni za svou „hrdost“. Věda ovšem svými poznatky a nástroji umí bezpečně určit něčí rasu z jeho pokožky, tělních tekutin nebo kostí, zatímco rozpoznat tímto způsobem jeho sexuální sklony zůstává zcela nemožné. Co je tedy skutečná pseudověda? Rasová a genetická věda, nebo „věda“ Hirschfeldova „homosexuálního panhumanismu“? Odpověď všichni známe, jakkoliv se ji převraceči kultury snaží se všech sil zadusit.

Hirschfeldovi skutečně leží na srdci splynutí etnických skupin celého světa, biologické či psychologické – tedy „globo“ které doplňuje a umožňuje „homo“ (**Globohomo**). Píše:

Jednotlivec, ať už navázal sebetěsnější vazby se svými sousedy, druhy, rodinou, mluvčími téhož jazyka nebo příslušníky svého národa a země, se může dosíci jediné skutečně spolehlivé jednoty, v níž lze nalézt trvalé duchovní bratrství – to poskytované lidstvem, celičkou lidskou rasou.

Kapitola 14, „Rasa v tavicím kotlíku mimikry“, rozvíjí tuto myšlenku „jednoty s lidstvem“ a Hirschfeld se zaklíná „sjednocenými Američany“ coby příkladem hodným následování. Při čtení této kapitoly mě napadlo, jestli Hirschfeld někdy v Americe byl a vážně se zamýšlel nad její historií a životem amerických občanů. Z jedné strany nelze upřít, že Američané jsou sjednocení – jazykem, systémem vlády, stylem oblékání, populární kulturou a dalšími zvyklostmi. Američané jsou ovšem také značně rozdělení, a tak tomu bylo už počátků země, podél rasových linií. To můžeme vlastně považovat za jeden z nejcharakterističtějších prvků vývoje v USA ve srovnání například s evropskou migrací do Jižní Ameriky (přestože i zde zvláště v jistých obdobích panoval silný vliv rasy). Obyvatelé Severní Ameriky nejsou univerzálně rasově jednotní. Skutečně zde došlo ke smísení evropských populací (Keltů se Slovany, Seveřanů se skupinami ze středomořské oblasti) a nevyhnutelně také některých Evropanů s neevropskými skupinami, ale americké dějiny i tak povětšinou zůstávají příběhem toho, jak si pro sebe běloši vybojovali a vybudovali nový svět. Sentimentální žvásty zvláště populární v Obamově éře, že jsme vstoupili do jakési post-rasové Ameriky z Hirschfeldových vizí, se rozplynuly jako pára nad hrncem s nástupem kritické rasové teorie a hnutí Black Lives Matter. Rasa tady stále je a nikam se zmizet nechystá.

V patnácté a šestnácté kapitole se Hirschfeld pouští do odvěké debaty „prostředí vs. přirozenost“, do níž zabrušuje i na mnoha jiných místech knihy. Mnoho nového se nedovídáme. V následující kapitole „Existují nějaké ‚vyvolené‘ národy a rasy?“ pak Hirschfeld přináší freudovskou analýzu „rasistů“:

Rasistická averze ... se dá pochopit jedinečně za pomoci „hlubinné psychologie“, vyrůstá totiž z nevědomí... Hlavním kořenem rasové nenávisti je sebe prosazující impulz, tak pevně zakotvený v lidské přirozenosti.

Hirschfeld se nemůže vyhnout přiznání, že Židé se označili za „vyvolenou“ rasu. Zatímco Němci jsou za podobné úvahy patologizováni, u Židů se pohotově nachází omluva v podobě „komplexu méněcennosti“, vyvolaného jejich „postavením coby příslušníků nenáviděné rasy“. Problém jeho argumentace spočívá pochopitelně hlavně ve skutečnosti, že židovské představy o vyvolenosti svého lidu byly pevně zakotveny už mnoho století před jejich příchodem do Evropy, a tím pádem antisemitismu dávno předcházejí, než aby z něj vyrůstaly. To ovšem nijak nebrání Hirschfeldovi, který se prohlašuje za sionistu (kam že se poděl onen „světoobčan“?), v rozvíjení teze, že „antisemitismus je větším ohrožením světového míru než všechny ostatní třídní, náboženské a různé umělé rozkoly a dělení“.

Závěrečná trojice kapitol vyznívá silně propagandisticky, autor v nich velebí nesmyslné, rasově slepé podoby vlastenectví a podporuje jakousi podobu **neolamarckismu**, podle něhož disponují všechny rasy schopností přizpůsobovat se svému prostředí, jelikož „příroda nezná žádné pevně vymezené hranice“. K rasovým konfliktům prý dochází v důsledku sobectví, vůle

k moci, strachu a komplexů méněcennosti. Jakákoliv námitka, že by mohly mít příčiny i ve skutečných konfliktech o zdroje nebo zájmy, se s blahosklonnou povýšeností odbývá. Hirschfeld své dílko uzavírá výzvou k založení mezinárodní „Ligy pro předcházení rasismu“.

Úvahy závěrem

Rasismus Magnuse Hirschfelda je vpravdě mizerné dílko, které si zasluhuje ještě méně uznání a pozornosti, než jeho mladší bratříčci typu *Jak neměřit člověka* Stephena Jaye Goulda. Jeho vědecká i filozofická hodnota se limitně blíží nule. Zajímavá kniha ovšem je coby historický artefakt do té míry, v níž předjímá dnes tolik rozšířené myšlenky a trendy, jako jsou třeba globalistický „láskou“ se zaklínající panhumanismus a bujení deviantních sexuálních identit. Nabízí také zajímavé nahlédnutí do psychologie a taktiky jednoho z nejvlivnějších a nejškodlivějších židovských intelektuálů 20. století. Jak už zaznělo, Hitler kdysi Hirschfelda nazval nejnebezpečnějším Židem v Německu – což se vzhledem k všudypřítomnosti vlivných židovských politiků nebo finančníků v oné epoše jeví jako eminentně zajímavá volba. Hirschfeld se od nich odlišoval svými společensky vysoce ničivými ambicemi, mnohem amorfnějšími a zároveň dalekosáhlejšími než tomu bylo u záměrů politiků či bankéřů. Dnes žijeme ve světě, kde byly tyto ambice naplněny, a který tak každým dnem mílovými kroky postupuje k multirasovému ráji perverzí. Nestvůrný Hirschfeld tak skutečně povstal ze svého hrobu.

Poznámky:

1] *Ibid.*, 4.

2] E. Manciniová, *Magnus Hirschfeld and the Quest for Sexual Freedom: A History of the First International Sexual Freedom Movement* (Palgrave Macmillan, 2010), 30.

3] *Ibid.*, 160.

4] *Ibid.*

5] *Ibid.*, 4.

6] E. R. Dickson, *Sex, Freedom and Power in Imperial Germany, 1880–1914* (Cambridge University Press, 2014), 249.

7] *Ibid.*, 7.

8] *Ibid.*, 5.

9] *Ibid.*, 6.

10] V konkrétním případě se jedná o historku, kdy jistý Žid, který si v Hirschfeldově přítomnosti listoval Güntherovou knihou, ukázal na obrázek nordické Árijky se zvoláním:

„Vždyť vypadá jako moje teta Selma!“ Takto důsledně se tedy Hirschfeld držel empirických metod.

11] Zajímavou historickou perličkou je, že národně socialistická vláda v podstatě pardonovala a následně vzala pod svá křídla podobně zvrácené nežidovské chirurgy z Hirschfeldovy kliniky, spoluzodpovědné za hrůzné procedury Kurta Warnekrose a Erwina Gohrbandta. Tato dvojice následně působila v programu nedobrovolných sterilizací lidí, označených za nežádoucí.

Recenze Andrewa Joyce **Magnus Hirschfeld's Racism** vyšla na stránkách The Occidental Observer 18. července 2021.